

Р С Е С В І Т

К. 6146

1934

~~1924~~
WB

26

5 коп

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ
АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

ИМША

Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :
ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид. 11—ХН—25 г. КЛАРА ЮНГ

Требуйте везде только с подписью

Imsha

САМО СОЛНЦЕ СВЕТИТ КРАСИВЫМ МЕТАМОРФОЗА-АДОН ПРИДАЕТ КРАСОТУ

УЛУЧШАЕТ ЦВЕТ ЛИЦА
УНИЧТОЖАЕТ ВЕСНУШКИ
И ДР. НЕДОСТАТКИ

Оптовые заказы Москва, ящик 856/4.

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ

К ВИДАННЯ III.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

26
червня
року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Фото-студ Озера

Червоноармійці в таборі. У вільний час.

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

Демонстрація харківських робітників преси та освіти з приводу вбивства в Польщі повпреда СРСР тов. Войкова

Оповідання НАД ДНІПРОМ Є. М'якота

ДЕСЬ У МІСЯЧНІМ тумані шелестить шеляг, оплутавши міцно корінням берегові кручі. Цвіте ніч і шумлять вапніні хвилі, розкидаючи янтарні бризки на гостре каміння... Я пожадиво дивлюсь у залиті місяцем плавні, і мене трівожить дальній осокор, що стоїть мов фантастичний хрест розкинувши чорне гілля...

Пахне сухий чебрець, місяць поволі влазить в осокор огляним клином. Тоді мені стає якось тісно, нудно, неспокоїно... Я чую, як по мені проходить гаряче тремтіння і в гадках вирізьблюється холодний образ діда Микити...

З півдня білі... з півночі червоні, з Холодного яру Махно. І цвіте ніч червоною папороттю, що спалахнула від пострілів...

... Промчав броневи́к, розкидаючи універсали за підписом „Годовний отаман“—Григор'їв—Тютюник і т. д.

Іх весело збирають пастухи і вони лежать у діда в кисеті, з тютюном, і дід вихваляє, бо вони тонші за газету „Незаможник“.

Ми з дідом збираємося сьогодні їхати на плавні. Вчора повстанці запалили графські маєтки і білі гасяють озвірілими бандами, виганяючи селян у підводи. Але дід тут використовує свою спритність.

Ми підважуємо вісь, натягуючи на неї колесо, що за довголітню службу вже втратило половину обода, підперши вісь кілком до полудрабка. Потім дід, як угодовський агітпроп, набиває кисет „ніверсалами“ і на придаток, бере пару товстих синіх газет „Незаможник“.

Ми вже під вербами, переїхали за село. За нами на замиленних конях пруть два вершники. Сонце поволі спускається, розкидаючи червону позолоту на дорожній порох. Раптом: Стой! Туди вашу перетуди—заварачивай!

І баский замилений кінь став важко дихаючи поперед шляху, тримаючи на собі рябого кубанця. Кубанець хвасько вистрелив у гору, коні ставши цапа, здали віз назад, а куля зі свистом пропала в вербах.

Дід, прижмуривши око, ткнув пальцем на колесо. Не хапаючись зііз діставати казанок, що од шарпання воза покотився в р'вчак.

Кубанець з пересердя грубо вилаявся і цв'юхнувши коня нагаєм пропав у вербах.

Дід, уможившись на возі, сіпнув віжки і підсовуючи до себе ближче казанок промовив:

— Казав—не клади в задок, трохи сіль не розсипали, а то б'їли чортового батька.

Потім засміявся:

— Поцв'юхай, поцв'юхай, скоро бас увірветься,—поглядаючи в бік, де зник кубанець, додав дід.

Вже коні перебрели брід і хропуть, поцокуючи барками, зачувши з острова свіжу пашу.

Здіймаються над озерами качки. Під комишами в вечірній т'ні на воді дремає широке латаття, скидається риба, здіймаючи хвилясті кола.

А по той бік Дніпра берегом місто розкинулося: стоять димарі, залиті прозолоттю сонця, над синім Дніпром. І дивляться в степ розбурканий літній підморгуючи глухим вибухам.

Дід підганяє білу батошкой, вона, смикнувши в рот траву, щиро замахала хвостом.

— Хоть би на ніч бою великого не було... тихо порушує мовчанку дід,—а то почнуть кидати снаряди поціляючи міст, то й нам не далеко до біди.

Але мені хочеться і боявко бою. Тоді в плавнях ніччю панує тривога, ніби все прислухається, чия візьме. Може на м

равок будуть червоні, вернеться дячко Микола, Настя вже не буде пізніми вечорами співати журливих пісень.

Але враз думки обриваються, мене цікавлять струнки палички ятерів на озері; он вони вишкuvadься попід берегом, що поріс густим вербсодом. Я зістрибую з воза і біжу високою травою, вона хилиться і болізно жалить ноги. Ось я вже біля озера, запутався в колючу ожину.

Сонце потонуло за обрій, і замість нього розходяться як на воді бульбасті хмари.

— А чого це ти, хлопче, траву толочиш?— почув я над собою дебелий голос старого Гайди.

— Та бачте, заець тут бігав,—зніяковів я вправдуючись.

— Диви-но, щоб він по спині у тебе не побігав,—буркнув він і зник за кущами.

Страшний старий Гайда, а ще страшніші його сини, в карному відділі служать.

Казав дід—мало награбили добра чужого, так ще треба, а це старому трохи пошкребе, трава перестигає, а найматись ніхто не хоче. Почне сам косити—косить, аж падає від гніву, тай що з того, як її оком не окинути. А сини за панське добро руки викручують.

Грузнуть ноги в багнисте дно озера, аж бульбочки на поверхні схоплюються, ніяк не добреду до ятерів, ще трохи—витає палицю; підняв ятір на поверхню—риба в сітці б'ється.

Похорони т. Гойкова. Посередині несе труну т. Карахан. Спереду, Літвінов

По дорозі до Кремля

Схватив найбільшу, тріпнула, пріпнула хвостом, вирвадася, з прожого ногу вдарила.

Ледве вибравсь на беріг, рибу в сорочку і гайда.

В густому присмеркові багаття вгледів: то дід вечерю готує.

— Де це тебе лиха година носить?—зустрічає він мене.—Лукав, щоб двоець позбирав, а його як корова язиком злизала.

Але уздрівши у мене в руках рибу дід міняє тон.

— От... песиголовець, уже в ятерях був, ну, давай швидче, бо казанок закипає.

І я радий, що зробив дідові приємність. Ось він прижмуривши око посміхається, і я проти вогню на зарослому в сиве волосся обличчі бачу глибокі зморшки, що порили чоло як рівчачки дорозу після дощу.

В роті замість зубів сковзаються ясна.

Обчистивши рибу, дід кида її в казанок. Тоді від казанка встає пахуча пара і доскоче ніздрі.

Де-де крізь густі хмари пробиваються блді крапельки зорь.

Казанок шипить, пінячись бульбами.

Під важкими ногами зашуміла трава, з темряви висунулась неясними контурами волохата постать.

Дід притулив долоню до чола, напружуючи зір.

— Добри-вечір Микито,—бовкнула постать. „Старий Гайда”—впізнав я. Дід привітався, даючи місце біля вогню.

— Та я не довго, хлопці приїхали—промовив він.—Обходив траву, чи була худоби немає чиеї та вийшов до вас.

Деся лунали вибухи, запалюючи червоними клаптями темінь.

— Як би не отаке—знов почав він, вслухаючись до пострілів,—то голоди од двору б не одігнав, а тепер, бач, пішли в повстанці, косить не хочуть. Ну, та воно скоро переметься,—додав після павзи,—Дніпро всіх поковетьє. Казав син: що-ночі розстрілюють на мосту.

Ми смачно вечеряли. Дід майже не слухав Гайди, скоса позираючи на його довгасту голову. З Дніпра долітав тихий плюскіт і завмирав у лозах.

— Піди, сину, води холодненької принеси, бо ця тепла,—гукнув дід, перебиваючи вечерю.

Я виплиснув з тикви воду і потюпав, озируючись, до берега. Позад мене в п'ятмі роспли-

Дипломатичний корпус на похоронах тов. Гойкова

вались біля багаття дві фігури — діда і Гайди. Десь гукнуло і за кілька хвилин зі свистом пролетів у повітрі набій, стогоном одгукнулись плавні і все стихло, тільки ззаду говірка долітала Гайди з дідом і переходила в лайку.

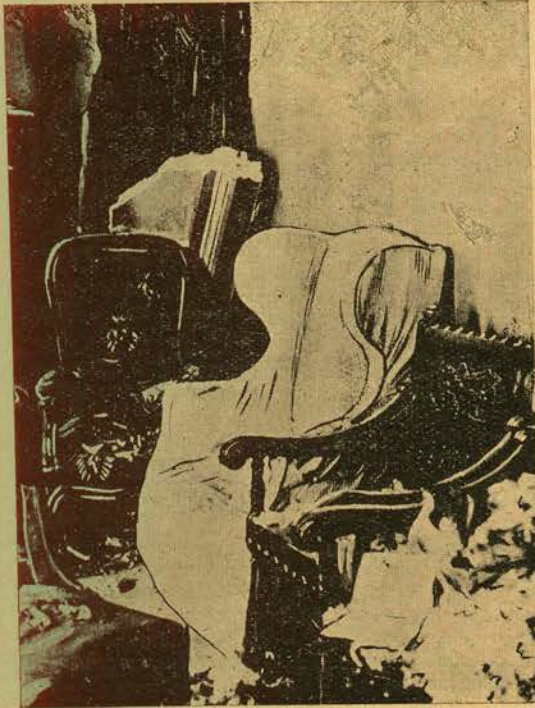
Я посунувся з кручі, осторонь шарпанулись засапавши путані коні; гукнув, підійшовши до них, вони сторожко попіднімали вуха, але впізнавши мене, щиро заходилися відгоняти від себе комарів.

З міського вокзалу долітав тривожний рев гудків, місцями заглушений страшним гуркотом вибухів.

Рвонув сердито по темних хвилях вітер і бризки защипали мої порепані ноги. Я, нагнувшись, із силою втиснув у воду тикву і вона ритмічно забулькала.

І тоді снувались, обриваючись бульканням води, думки про діда й Гайду.

ВИБУХ У КОМУНІСТИЧНОМУ КЛУБІ В ЛЕНІНГРАДІ

Зруйнований вибухом гранати куток зали

Вони вже мабуть полаялись; чомусь здалось, що Гайда, страшно виричавши очі, б'є діда, як тоді вбив сонного пастуха. А ще покликав синів, а нони зараз люті, бо дід казав, що як не втечуть із білими, то їх побивають як собак.

Враз мене проиняв острах.

Я приношу дідові напитись, а він як той пастух, лежить із пробигою головою.

Я нарву подорожників і заткну в голову, а на ранок може будуть червоні і дядько Микола.

Тоді він буде держати

Гайдині руки, і я перигрезу товсте горло. Мені чогось зробилось жарко. Треба поспішати, і вода вже, мабуть, ця не холодна, видити цю, а наберу свіжої, такої як дід люблять.

Враз біля каменя в завороті щось шувбоснуло. Тиква ковзула з рук, коні шарпнулись і зникли на кручі.

Мої ноги обважніли, м'язи залилися свинцем, я мимоволі присів.

Але добре помітив, як течія біля каменя перевернула труп, вдаривши ногами об міцний граніт, і труп ковзав від каменю в пащу темної затоки.

Я кинувся бігти до воза, але ніяк не міг злізти на кручу, плутавсь у корінні. Здавалось, що коріння держить мене за ноги. Сміялись у повітрі снаряди.

Зацьвохкала обличчя лоза і переді мною виріс віз.

Дід стояв з кісцям у руках, мабуть готував косу віддати Гайді, що копирсався, прикурюючи біля жару.

— Діду, діду—ледви вигикнув я,—гам чоловік у воді втопає.

Дід витягся, перекинувшись у бік берегу, щоб бігти, але його стримав, сміючись, Гайда.

— То, мабуть, з мосту—туди йому й дорога.

Дід одкинув його руку, схопив мене за лікоть і швидко ми вже були на березі і вдвлялися у темінь.

Нижче каменю, наполовину в воді, лежав чоловік, схопившись за коріння.

Течія ворушила йому ноги, він намагався їх витягти на беріг, та не було сили, і він останніми зусиллями тримався за коріння, жадібно притискуючи їх до грудей.

Дід, перехрестившись, витяг невідомого на беріг.

З кручі зсунувся Гайда і схилився, вдвляючись на невідомого.

Біля мосту гув пекельний бій.

— Ти звідки?—буркнув вдвляючись Гайда.

— Розстрілювали... на мосс...

Блмнувши блискучими очима, обірвав невідомий.

— А, голубчику,—просичав Гайда і схопивши за ноги, сильно рванув і потяг до води.

Я голосно заридав і впився зубами в щотинясту Гайдину руку.

А дід стояв як кам'яний, нахиливши трохи вперед свою постать.

Безсилий хавався, за що тільки міг, як струни рвалися у нього коріння.

Я падав, збиваючи Гайду з ніг, тиснувся, обминаючи тіло безсилого, наповнене жадобою до життя. Мої ноги мов дротом переплутувались корінням, я зубами впивався в дебеле Гайдине тіло, в роті було солоно від крові та піску.

Та Гайда мене не помічав.

— А-а,—хрипів він,—умру не забуду!—і з силою навалювався важним клубком на невідомого.—На тім світі знайду, де поділи вороних, розскачувать,—хрипів він у якомусь божевільному екстазі.—Чого стоїш?—гукнув він до діда,—вигодував, та й стоїш.

Далі я не розібрав, мене щось боляче стисло за горло і кинуло під кручу. Хвиля—і Гайда, наполовину звівши жертву, хотів пхнути в течію.

Блискавиця вітром нагнувши лози, продерла очі.

Дід хитнувся і що сили вдарив Гайду кісцям у плечах. Той зі стогоном упав, випустивши з рук жертву, як підкопаний, на пісок. Зламки кісця весело плеснули в воду. Гайда, підвівшись на бік, рачки поплазував берегом, пісок жалібно скавчав, віддаляючись згукми, у нього під ногами.

Ми з дідом несли невідомого до воза. Було вже далеко за північ.

Я підкинув на жар мизу, він у корчах жалібно засвистів спалахнувши, освітив лице невідомого.

Я помітив блискучі очі; вони глибоко світилися спід лоба, як у діда. Борода густо поросла, але видко було, що він іще молодий.

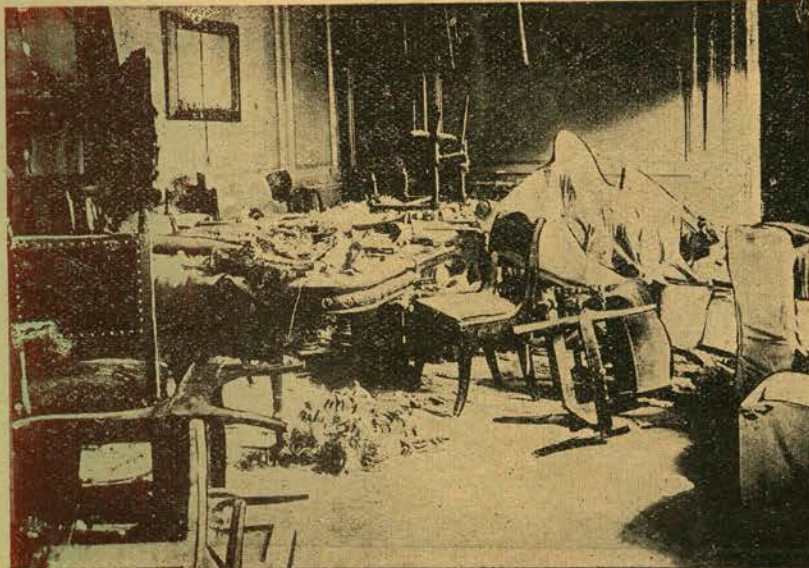
Дід достав спід воза недоїдену кашу, підсунув казанок невідомому, почав крутити цигарку, та товстий папер рвався.

Невідомий почав їсти кашу з апетитом людини, що їла дві доби тому.

Вибухи вшухли, а в пітьмі блискавка ростигала чорні фантастичні рядки грозової стіни. На дальньому осокорі заскиглив сич,—скигнення вгору до в глухій акорді грому і все стихло.

Тільки ложка невідомого тожко шкребла казанок.

Дунав із силою вітер, вигинаючи хвилясті вершини чорної лози, дужче залопотіли дніпрові хвилі, сіпнула курява піску і заторохтіли важкі краплі.

Кімната, де відбулось засідання, після вибуху

Дід схопився, мабуть задрімав, передгрозя вдухло...

Сторожка тиша виричала свій тривожний образ.

— Ну, ти лягай під копиці—даючи мені сіряка кивнув дід невідомому.—Бо те падало як долізе до воза, щоб...—тишу прорізав глухий тупіт кінських ніг...—чого не було,—сторожко одвернувшись додав дід.

— Десь коні тупотять наче нешутані,—змовк, прислухаючись. Дош то капав то перестав.

Невідомий, схилившись на мене, волочився до копиць.

Я прослав йому сіряк, він важко вправ на нього, потім підвівся.

Я нагнувся, щоб підсунути йому під голову сіна,—він міцно стиснувши поцілував моє чоло.

Стривожений радістю я підбіг до воза, дід уже приготував постілі.

Враз на кручі в пітьмі вирізьбилися два вершники, вглядаючись у темінь.

Почувся голос...—Да ну їх к чорту, отстанем от своїх, тогда і нам могила.

Але другий мовчав, вигинаючись бістро водив головою...

З озера, мабуть навідувався до коней, бухикаючи, йшов дід. Вершники враз здали назад, помітивши його білу сорочку, коні страшенно сіпнули і враз опинились біля діда, азбивши його з ніг.

— Де сховав?—по голосу я впізнав Гайдиного сина, гострі мурашки пробігли по тілу, ви'ялися в горлянку.

Дід мовчав. Один стрибнув з коня, крутонувши дідові руку. Крикнув:

— Кажі, бо все одво світу не побачиш!

Вони потягли діда до шляху, один ви'їхавши на шлях гукнув:

— Пади копицю, а я об'їду навкруги.

Кінь затупотів шляхом, зникаючи в пітьму.

Другий, ударивши діда ногою в груди, почав світити сірника, намагаючись запалити копицю, але сіно, змокнувши, одійшло і не горіло.

Він, тримаючи в руці запаленого сірника, нагнувшись, висмикував сіно з середини.

— От якби не перейшли на той бік копиці, невідомий мабуть заснув.

Враз дід схопивши біля копиці штандарину, махнув нею в повітрі.

Щось гупнуло і дід із штандариною в руці кинувся затоптувати огонь, а палій, конвульсивно адригаючи ногами, витягся на траві. Його кінь заржав, піднівши голову на тупіт.

Дід догасював огонь, поставивши штандарину.

На сході сіріло.

Вигукнув наймення стомлений вершник. Відповіді не було, він схопивши другого коня за повід, під'їхав до копиці. Коні захрипіли, шарпнулися назад—гримнув постріл і дід як білий хрест, ростявши руки, упав у траву.

Десь за містом починався бій.

Сонце розливало кришталеві роси, напоєні рослинними пахощами, як я очуняв.

На горбі стояла біла, кліпотно одмахуючись од комарів. На коні сиділа жовтенька пташка, вона жваво крутила хвостиком; іводі залітаючи під копицю, то зн в сідаючи на неї, весело цв'рицькала.

Я мовчки поєнувся росяною травою, віддаючи їй всю увагу, підвів очі й осікся,—за два кроки од копиці лежав кубанець з пробитим бідуватим черепом, кров застигла в ямках на поритому віспою обличчі... Комарі, обпившись крові, лежали, позадиравши червонкуваті червця і пташка боязко залітала, хапаючи дзюбиком найбільшого.

Я встав, пташка злякано пурхнула. Одалік, випроставшись на зеленім кущі, лежав мертвий дід, прислухаючись, як у траві співав день росами.

Т.Т. Петровський та Ярославський у Ливадії, в селянському курорті

— Мені стало тоскно. Я трохи не впав, страшно було торкатись ногами до землі. Вона, немов, вогнем пекла мої ступні. Я кинувся за копицю, але невідомого там не було, тільки сіряк пом'ятий лежав осиротіло, підобгавши під себе рукава.

Я роспугав білу, скочив на неї і погнав до дому. Вона немов, зрозумівши мене, несла через броди і лози, а вони цвюхнаючи моє обличчя, питали:

— Роскажи, що було вночі над Дніпром.

Біля верб мене спинили червоні дозорці...

Пройшли шляхами битими бур'яні роки, зітерли з пам'яті пригоду над Дніпром.

Я вже не їзду в плавні по сіно, а працюю на заводі.

На маленькому господарстві, що його так любив дід Микита, господарює невістка Настя. Дядька Миколи досі немає з фронту.

Здрігуються в риданні Настіно молоде тіло, та хто порадить її.

Пам'ятаю, за час моєї відпустки був на селі, їздив з нею в плавні по сіно.

Я напружено подавав на віз сіно, що байдуже вирросло на страшному місці.

Зустрів Гайду. Старий він, перегнувся у дугу, простяг руку, коли я його частував цигарками. Я помітив на сухій руці горбаті сині шрами. Схопивши його за руку, я просив його сказати, кого тоді ми витягли з Дніпра, а він здивовано повів очима і, кинувши цигарку, зник у лозах.

Втягували з Настею рублем віз і вели напувати до Дніпра коней. Коні, забривши, жадбно пили воду, віддаляючись від берега, вона почала їх завертати, заголюючи ноги. Я згадав і промовив, заспокоюючи:

— Не треба завертати, виглинуть—завжди так мені казав дід.

Вона вирвалася з води, стиснувши мене в гарячі обійми, з риданням питала, як світяться у невідомого очі. Я тільки це й запам'ятав, бо дядька Миколи я не знав, він був на імперіалістичній війні, повернувшись зразу пішов до червоних і досі нема.

Їй якось про це обмовився старий Гайда, коли вона полодала в нього буряки.

Мені враз щось боляче стисло груди, м'язи налилися. Коли б у цю хвилину з'явився старий Гайда, я б пришив його до піску.

Коні випалили і жадно скубуть на кручі свіжу траву.

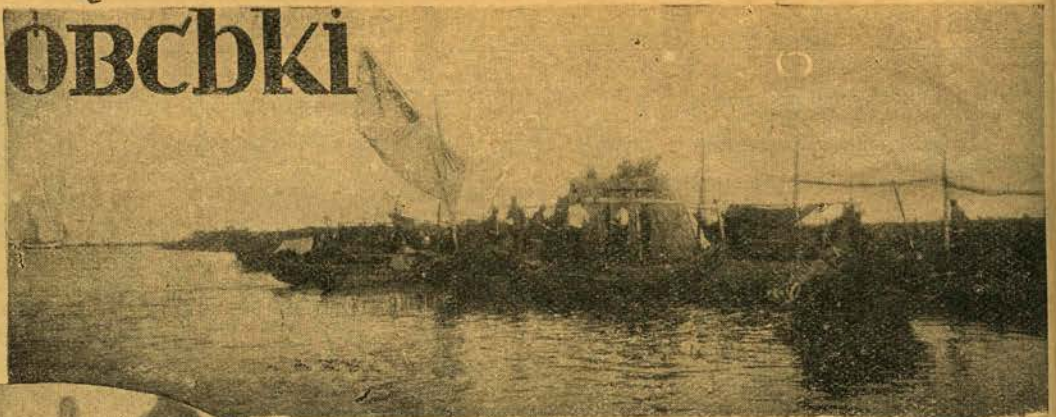
Я, плутаючись у корінні, мов п'яний, брів за Настею берегом.

Зва осики огненным клином визирнув місяць, а вітер як старий кобзар невідомими пальцями перебирав Дніпрові хвилі.

Дніпровські рибалки

Фото-кореспонденція
Г. Раппопорта

АЖ ДО самого моря
вздовж обох бере-
гів Дніпра розкинулися бід-
няцькі оселі. Мешканці їх, на-

Рибалки снідають

щадки колишніх запоріжців, живуть виключно з рибальського промислу.

Від криги до криги працюють рибалки. Що тільки пройде сезон на одну рибу—зразу появляється інша риба і так аж до пізньої осені, коли рибалки разом з замерзлим Дніпром ідуть на зимочий відпочинок.

Рибалки Марфа
та Порфишка
В кошику— що за
день наловили
волоком

Травень та червень місяці—сезон ловів Дніпровського оселедця. В цей же час заборонено виловлювати рибу інших сортів. Бо „ікру кидає“, як кажуть рибалки.

Дніпровські рибалки, що до недавня займалися своїм промислом тільки індивідуально, починають організуватися, об'єднуючись у рибальські кооперативи.

Херсонщина в своїх десяти кооперативних рибальських організаціях (артілях) нараховує до 2500 членів, а працює „на оселедцях“ всього 1200 чол.. Вони росташувалися вздовж Нижнього Дніпра в 35 оселедцевих тонях.

Решта рибалок мимохіть відпочиває, готуючись до літнього сезону.

— Де вже там усім уміститися,—кажуть вони,—і так дуже тісно для 175 неводів.

І справді—часті переходи в ділянку сусіди—найбільше спричиняються до рибальських суперечок.

Найближчими часами буде розпочато очищення засмічених оселедцевих саг, що побільшить число тоней і тим самим послабить гостроту цього територіального питання.

Центром для збору і переробки сировини є кооперативне товариство „Трудрибак“, що міститься в Херсоні. Воно має свій заготовчий пункт і повне устаткування для переробки.

Гут коптять оселедців і засолюють їх. За сезон цього року загалом гадають виловити 12 тисяч пуд оселедців. Головні ринки збуту—це Харків, Дніпропетровське, Київ та Одеса.

З наступного року експорт оселедців буде поширено до півночі нашого Союзу.

СОБАЧЕ СВЯТО

Нарис Павла Кельвера

КОЛИ людині треба пачпорт, то собаці втворюють шановні судді хочуть знати собаче походження аж до третього покоління. І тому кожна собака, що хоче одержати почесне звання чемпіона, повинна мати довжелезний список предків.

І ось зібралися вони найрізніші—малі й великі, білі, жовті, сірі, чорні—справжня гама кольорів, гладкі й довгорунні, добрі й злі... Та якими властивостями можна ще наділити їх.

Серед собак красується велика скляна шафа—її наповнено коштовними призами. Цілий день юряться біля цієї „виставки на виставці“ відвідувачі і прагнуть вгадати, власникові якої собаки попаде розкішний ягдташ або срібний бокал.

Відвідувачів можна поділити на дві групи. Перші—це мисливці. Їх небагато бо майже всі прихильники Діяни мають своїх собак і на виставці вже—не публіка, а рівноправні учасники.

Гончаки всіх рас поведуться спокійно і тільки

У військовому павільоні розташовано знайомих нам німецьких вівчарок поруч з руськими. Їхнього ватажка Урса виводять у міцному металічному намордникові, бо він уперто намагається цапнути за ногу першу ліпшу людину.

В міліцейському кутку різномасте суспільство. Тут представники всіх рас, що ведуть боротьбу зі злочинством. Найголовніший з цієї компанії—відомий Кляус, запізнівся на день, бо приймав участь в якійсь важливій експедиції.

Окремо сидять англійські й французькі бульдоги, що приверливо ставляться до всієї цієї метушні і флегматично пускають слину.

Два дні тривав огляд. Судді уважно оцінюють всі плюси й мінуси кандидатів на медалі. І кінець кінцем приходить момент найвищого зворушення. Всі судді збираються до тавмничої наради—кого визнати за найкращу собаку виставки.

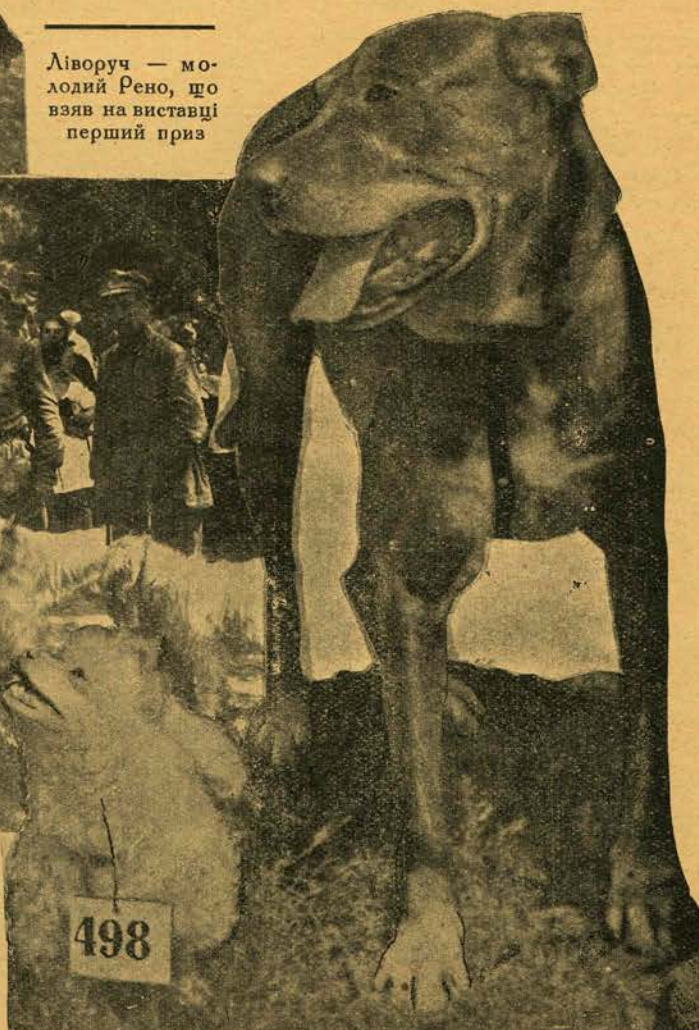
Нарешті важлива постановка і власник елегантного понтера намагається зробити вигляд, що зовсім не пишається своїм вихованцем. Рено, що зібрав за своє коротке півторарічне життя вже шість медалів і п'ять цінних призів, охоче позує перед фотоапаратом.

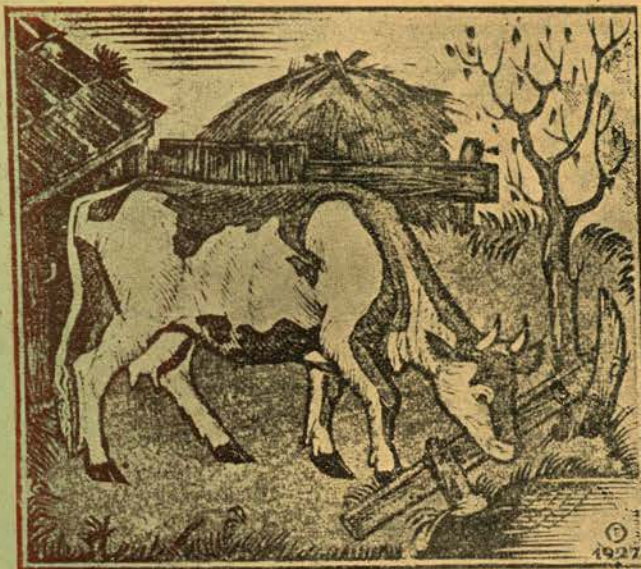
Ліворуч — молодий Рено, що взяв на виставці перший приз

тяжко дихають, стомлені пекучим сонцем. Проте вони не хочуть сидіти ув'язнені й гучно висловлюють свій протест. Закрийте очі й ви почувте себе на заячій охоті,—такі рулади закатують четверногі мисливці.

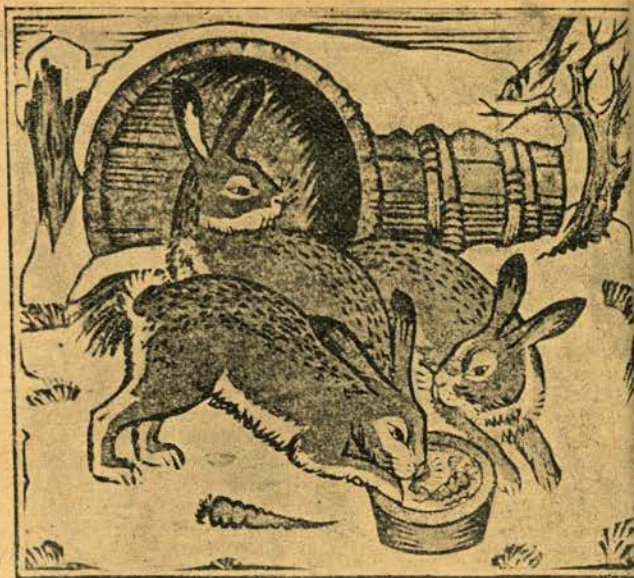
Хазяїни собак любовно поливають голови своїм помішникам холодною водою, щоб хоч трохи полегшити їм важку працю, —взяти участь на всеукраїнській виставці. Але тямучі пси найшли кращий вихід,—вони позалазили під свої будки.

Худ. О. Я. Рубан

Н О В И Й

Ілюстрації до дитячої книжки

КАДР МОЛОДИХ ХУДОЖНИКІВ

Стаття М. Павленка

КИЇВСЬКИЙ Художній Інститут уперше після його реорганізації випустив 18 молодих діячів на ниві образотворчого мистецтва.

Заснована в грудні 1917 року Українська Академія Мистецтва, ця перша вища школа українська, пізніше була перетворена в Інститут пластичного мистецтва, що з нього три роки тому повстав сучасний Художній Інститут. До складу нового художнього інституту тоді-ж було приєднано й Український Архітектурний Інститут, що до того часу був самостійною установою.

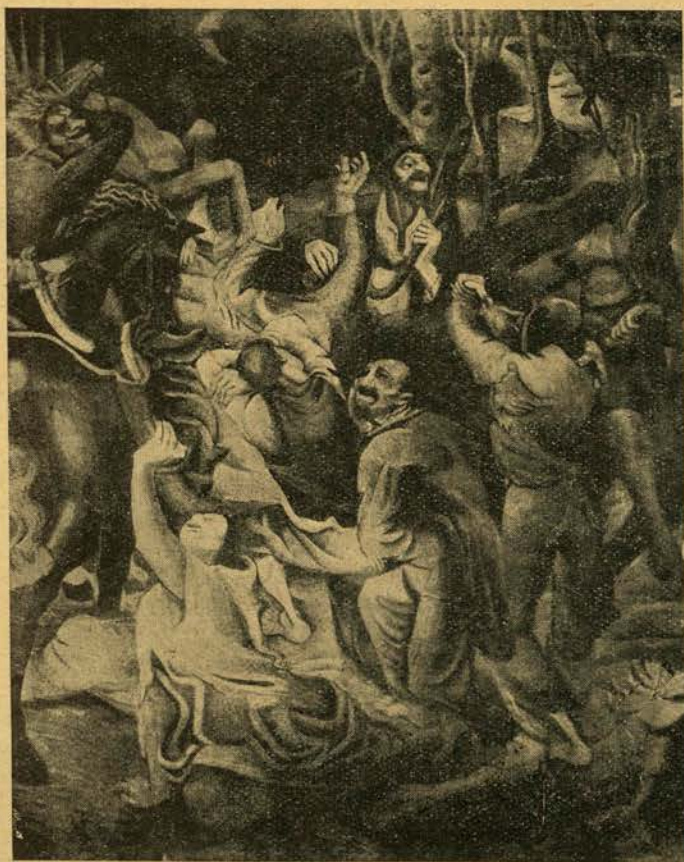
Не гладенький шлях доведлося пройти цій молодій школі, що не проіснувала ще й десятка років. Не легко дісталася праця та наука й цим молодим учням — п'онерам, що їх так урочисто випустив інститут зараз.

За найнесприятливіших умов часом Київський Художній Інститут зумів перетворитися в дуже складну й велику навчальну організацію де готуються фахівці найвищої кваліфікації в царині Архітектури, Малярства, Скульптури, Поліграфії, Художньої педагогіки і т. д.

Отже, кажемо, цього року К.Х.І. випустив у світ 13 малярів та 5 архітектів, випустив як цілком закінчених майстрів.

Велика зала інституту ледве вмістила дипломні праці цих молодих художників, виставлені для ознайомлення широких кол суспільства.

Праці виконані цими молодими майстрами, як малярами, так і архітектами, довели, що ця найвища художня школа в У.С.Р.Р. на

Худ. О. Е. Шехтман

цей раз випускає в світ робітників справді гідних високої кваліфікації в гадузях їх фаху, робітників, що добре оволоділи, як теоретичними, так і фаховими знаннями і справді здібні зараз-же стати до своєї тяжкої ще в сучасних умовах праці. Прилюдні збори, що переповнювали велику залу інституту під час захисту робіт дипломантами, гучно вітали цих піонерів мистецтва.

Досі ще не було жодного такого великого випуску К.Х.І., коли й було випущено декількох чоловік раніше за програмом

попередніх шкіл, так це було окремими випадками. А тут відразу 18 художників і з них чотирьох художників малярів та двох художників-архітектів інститут вирішив командувати за кордон для удосконалення свого фаху та для обізнання з новими досягненнями в царині образотворчого мистецтва.

Ще раніше весь склад випущених зараз художників виявився цілою низкою різних робіт, виступів на виставках і т. д. Усі ці молоді майстри давно вже довели, що вони виправдають те велике завдання, що на них покладає обов'язок — а його так ретельно завжди захищав художній інститут, це праця поруч з виробництвом. Обзброєні всім потрібним, як з боку теоретичних так і фахових знань, ці художники, вихованці школи, що повстала після революції, безсумнівно зуміють виправдати себе. Мимоволі віриш у це, коли дивишся на виставлені роботи цих випускників, віриться, що з такими робіт-

З циклу „Погромлені“ (Темпера)

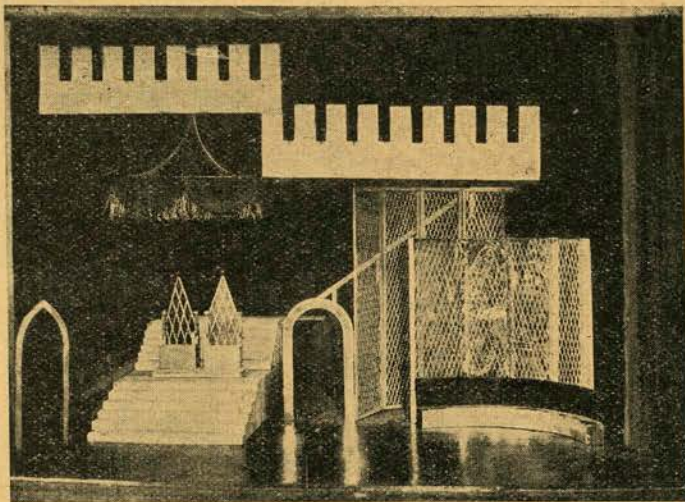
никами можна вже приступати до тої надто складної роботи, що її так потрібно робити на цій ділянці нашого культурного фронту.

До 1917 року Україна обслуговувалась робітниками мистецтва—вихованцями чужих шкіл. Колись мріяв Т. Шевченко про заснування на Україні в Києві Української Академії Мистецтва, але мусило багато минути часу, доки Україна побачила вихованців школи, що будуть працювати на Радянській Україні серед трудящих. А тому подія випуску нових кадрів художніх діячів є подія великого значіння для культури У.С.Р.Р.

Усі 18 дипломантів блискуче захистили і свої праці і свою підготовленість до такої відповідальної роботи, як творення нового революційного мистецтва в робітничій країні.

Ім, молодим і бадьорим, стане сили розбити всі перешкоди на шляху нових досягнень мистецтва Радянської України, що до цього часу, як це до казали численні виставки, знаходилося здебільшого під впливом старих майстрів, що вперто тримаються старих традицій в мистецтві і надто туго просувають у наше мистецтво нову революційну думку.

Новим вітром віє від праць молодих художників, що оце закінчили Київський Художній Інститут. Вже виставка диплом-

Худ. І. К. Стеценко

Макет до постановки „Гамлета“

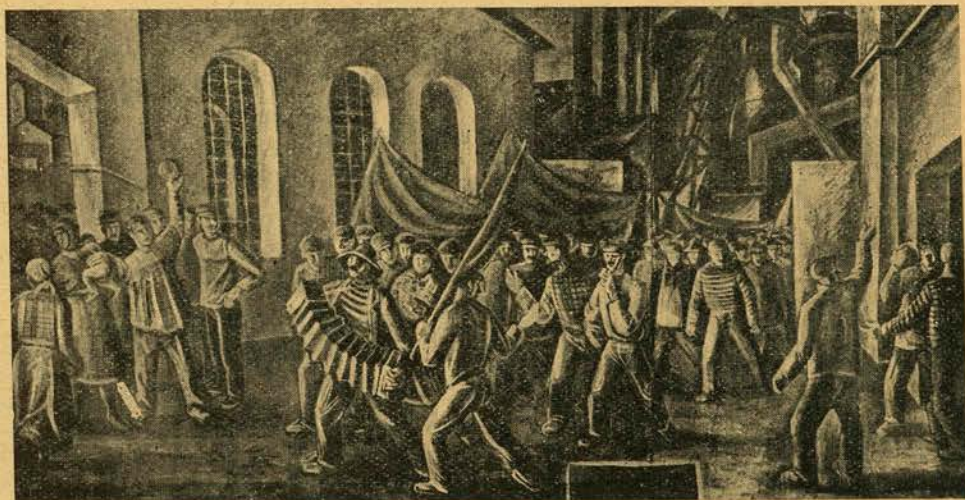
Худ. О. І. Сиротенко

Відпочинок (Олія)

них робіт показує, який широкий діапазон творчості і які багаті можливості криються у випущених художників. З них слід особливо відзначити роботи О. Сиротенка, Е. Шехтмана, Д. Шавикіна, І. Стеценка, О. Рубана й інших, що почасти відомі вже нашому суспільству дякуючи недавній Київській художній виставці.

Відродно бачити в цих працях не тільки новизну тем і мистецьких прийомів, але й свіжість і бадьорість, що віє від них. І хоч творці їх ще зовсім молоді художники, то вже видно, що наше мистецтво переходить у нову фазу.

18 молодих художників—це великий здобуток для нашого мистецтва. А це ж тільки перша когорта,—за нею підуть далші лави борців за нове мистецтво, за новий побут.

Худ. Д. М. Шавикін

Ескіз роспису клубу металістів (Темпера)

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

З вересня місяця в журналі „Всесвіт“ будуть друкуватися історичні матеріали до 10-их роковин Жовтневої Революції.

Прохаємо наших фотокореспондентів і читачів надсилати всі матеріали, що стосуються Жовтневого Перевороту на місцях, для надрукування в наступному журналі.

БЕРДЯНСЬКИЙ курорт

З ДАВЕН - ДАВНА лимани й мілини-озера Бердянського славилися серед населення Бердянщини, що сходилися сюди з усіх усідів лікуватися від ревматизму. Згодом почали сюди приїздити хорі і з дальших місцевостей, так що колишня Бердянська міська управа була примушена збудувати на лиманах Бердянськ а лікарню, що згодом перетворилася в курорт.

Будинок відпочинку Маріупільської страхакси

Робітники з будинку відпочинку під душем

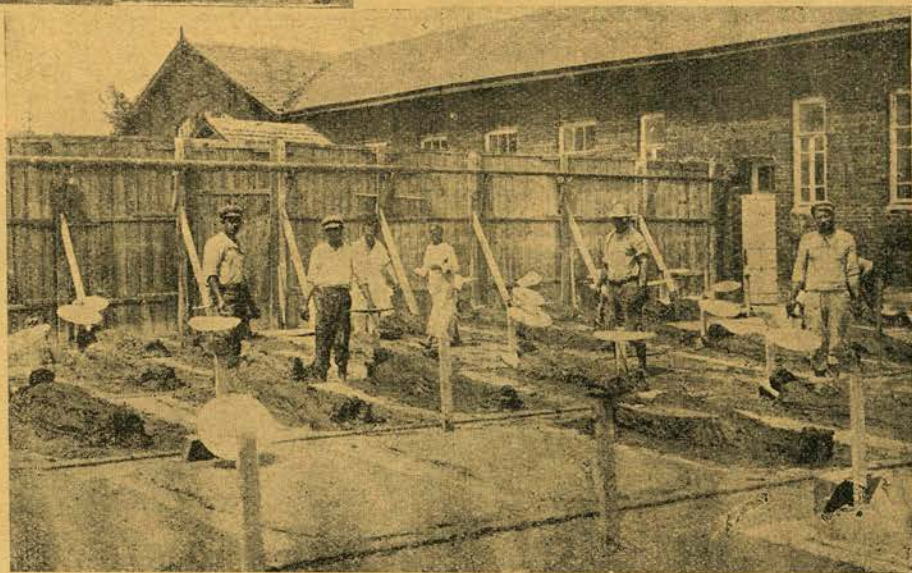
Обставини для курорту в Бердянському надзвичайно сприятливі. Лимани й мілини-озера дають невеличкі запаси цілющого намулу — грязі, що своєю якістю не поступається перед грязями Одеського та Слав'янського курортів. Пісковий беріг утворює чудовий пляж, — один з найкращих на Азовському морі. Клімат усе літо рівний — сухий та умірковано-гарячий. Це важливо не тільки при лікуванні ревматизму, але й інших хвороб — особливо туберкульозу. Нарешті близький виноградний район завадою ринки Бердянська дешевим виноградом, дуже багатим на цукор.

Бердянський курорт повстав у 1902 році, але з часу горожанської війни припинив свою діяльність. Його працю відновлено тільки з 1924 р., коли утримання його перейшло на державний кошт. Тоді ж було відремонтовано всі будинки, відновлено залізничне та телефонне сполучення з містом, про-

ведено повну електрифікацію, так що курорт відразу переріс свій передвоєнний стан.

В медичному відношенні курорт зробив теж великий поступ. Відремонтовано та наново обладнано лабораторію, аптеку, електрокабінет та поліклініку. Разом з цим для праці в курорті запрошено найкращі лікарські сили з Харкова та інших міст. Зараз тут працюють між іншим хірург проф. Рубашов та терапевт проф. Држевецький.

Вже за перший сезон через курорт пройшло понад тисячу хорих — здебільшого з Московської та Ленінградської губ., а також з Харківщини та Донбасу. Таким чином Бердянський курорт має не тільки українське, але й всесоюзне значіння. Характерний теж склад хорих: на 40,4% — це робітники фізичної праці, а решта — службовці і селяне. Не членів профсоюзів всього тільки 3,4%. Отже Бердянський курорт можна вважати найбільш пролетарським з усіх наших курортів.

Майданчик з грязевими вазнами що нагріваються сонцем

В ТАБОРІ

В БУДНІ територіальний табір у Чугуїві шумить, як вулик.

З раннього ранку гучний галасливий переклик сигнальних труб будить його до трудового учбового дня. Серйозний і важкий цей день. Термін перебування в таборі порівнюють короткий, а навчитися оборонять нашу Республіку Праці—не так уже легка справа.

Рушниця, кулемет і гармата дуже швидко стають дорогими та близькими друзями і серйозний тербовець не жалкує ні праці ні часу, щоб зуміти як слід розібрати свого друга. В цьому вмінні запорука того, що в потрібний час ці друзі на наступних іспитах не зрадять.

Рік-у-рік зростають і міцніють технічні навички бойця. Зростає, ширшає з кожним роком його світогляд, поруч з війським навчанням. Питання міжнародної політики вивчають з такою ж ступневістю і старанням, як і стройову науку.

А іноді всі ці Чемберлени та Болдуїни аж оскому набивають.

— Давайте, хлопці, трохи їм у зуби дамо.

І хлопці, члени спортивно-стрілецького гуртка, йдуть у вільні від навчання години до ротного тиру.

Там іде змагання на стрілянину з дрібно-каліберних рушниць.

Англіським дордам здорово влітає. Ротний художник скопіював газетні карикатури, розмалював, сунув у рот по червоному маленькому колу-яблочку, і ціль—готова.

— А ну, хлопці, лордів на мушку.

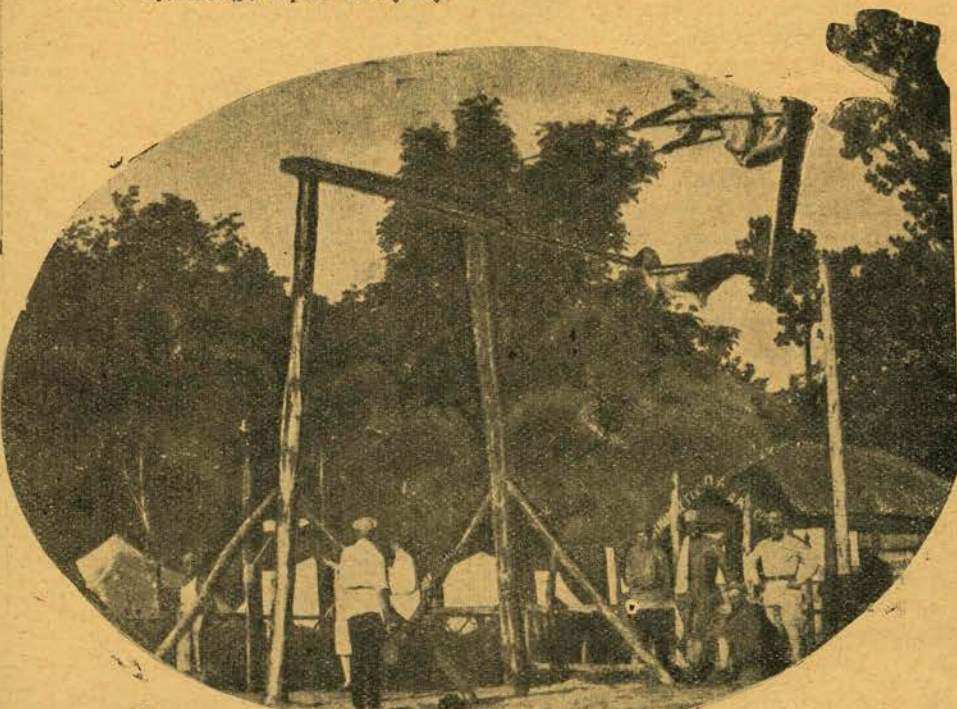

Промова терармієця Горина при зустрічі тов. Ворошилова: Будьте певні, що тією самою гвинтівкою, що нею ми навчаємося володіти, ми зуміємо і вперто будемо обороняти наші кордони і в певний час знайдемо нашим багнетам стежку до черева світового капіталізму.

В овалі—на спортмайдані Чугуївського табору.

Внизу—стрілецькі змагання в тиру.

Фотографії Овзера.

По обіді, над вечір іде фізкультурне муштрування і виховна робота. В неділю та в свята до табору приїжджають шефи.

Не осоромитися перед шефами—це, мабуть, не менш важливе завдання, ніж підготовка до боротьби з світовою буржуазією.

Реванш зі збірною паровізників з минулої неділі висить над футбольною командою саперів грізним дамокловим мечем.

6:2—це ж ганьба.

— Голкипер у нас „шляпа“.

— Другого призначали, Сидорчука—він визволить.

І Сидорчук до сьомого поту відбиває коло воріт незаслужені штрафні удари кращих гравців команди.

— Будь готовий!—ось гасло свідомого терармієця.

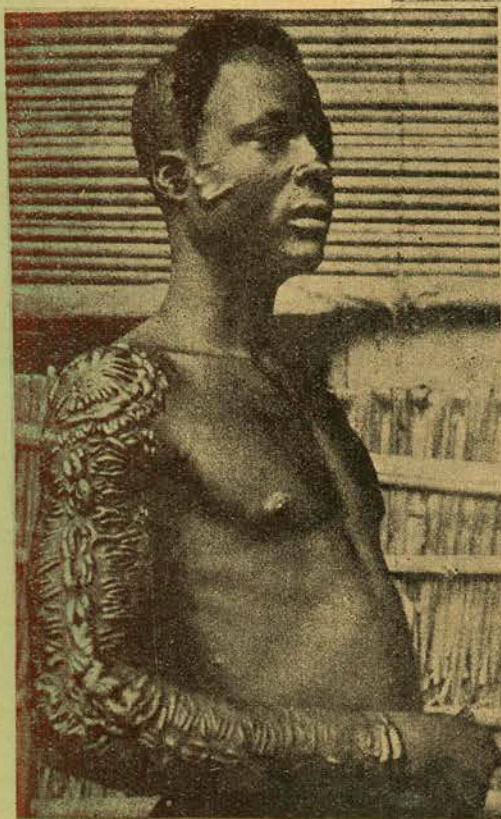
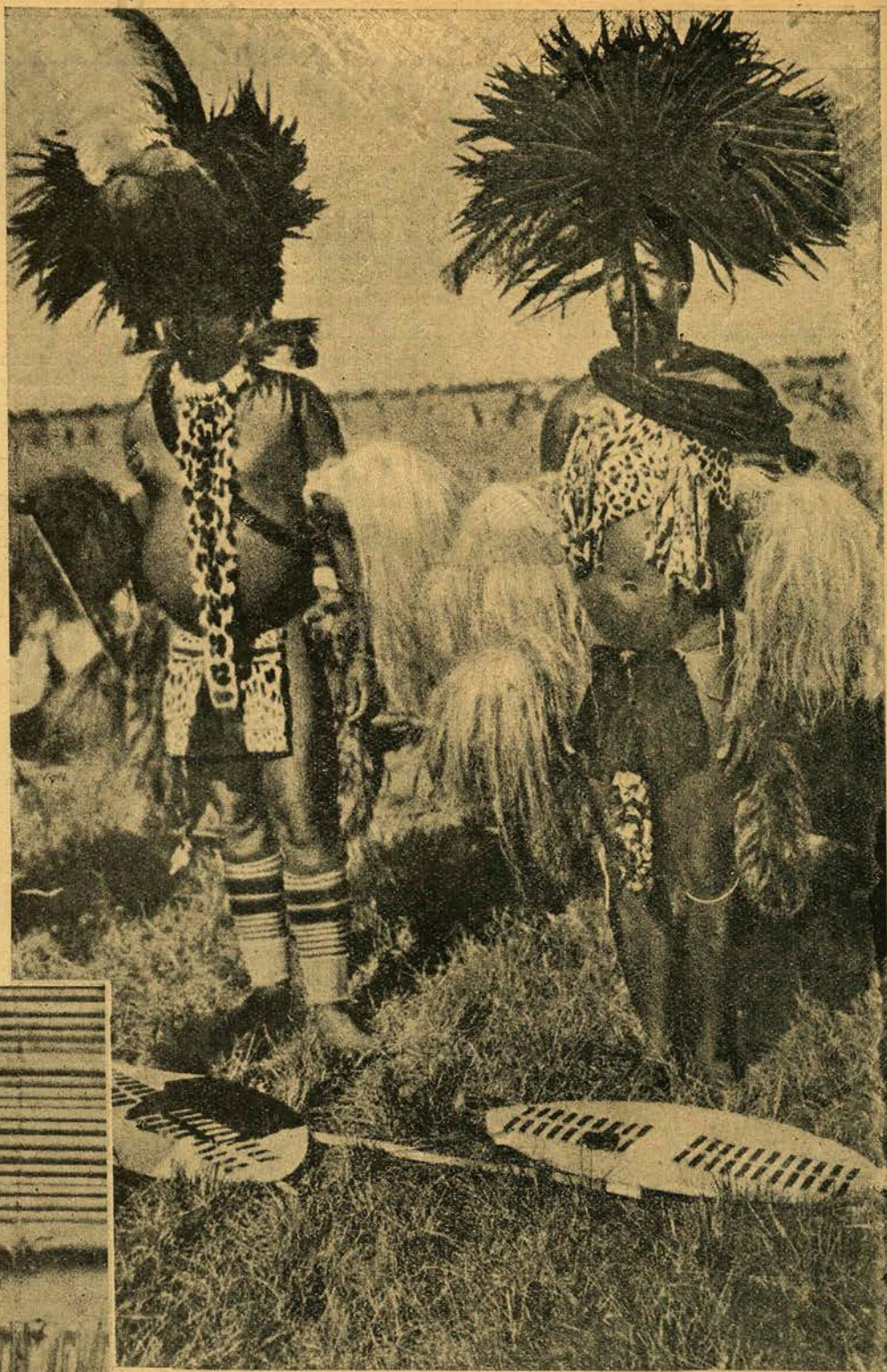
І гасло це виконується, як це й доказав терармієць Чугуївського табору Горин, що виступав з відповідною промовою Наркомвоєнморіві т. Ворошилову.

ХИМЕРИ МОДИ

Стаття А. Турського

ПІД ВАЖКИМ ярмом суворих законів моди стогне „високоцивілізований“ європець, що в згоді з нею носить чудернацькі циліндри і фраки, білі рукавички і гостроносі черевики, накрошмалені комірці і манжети, або й цілі сорочки, що твердим панцером облягають його тіло, не даючи доступу ні для сонця, ні для повітря. В найбільшу спеку не має він права розстібнути хоч би одного гудзика, не взявши на свою совість смертельного гріха проти „доброго тону“.

Не легше справиться з модою й ексцентричній паризькій дамі, що весь час б'ється над тим, як би здивувати світ своєю зовнішністю і придумує що не день, то нові правила, як „дама з вищого світу“ мусить перетворюватися, щоб довести, що вона вище стоїть за „дикуна“. Сьогодні мода вимагає носити на голові цілі джунглі волосся, завтра це вже немодно—треба підстригтися, а післязавтра необхідно перекрасити волосся в ясний або темний колір—наперекір тому, що його дала природа. Сьогодні мода вимагає

Молодий негр, татуїрований пухирями

Зулуси в повній своїй красі; лівий з них має на своїх ногах модні європейські обмотки.

вузького одягу, що туго обтягає все тіло від шиї аж до п'ят, а завтра ведеться проти цього жорстока боротьба, — з'являється „декольте“ і зверху

і знизу, що весь час росте і прибирає катастрофічні розміри.

А безліч інших правил про фасон капелюхів і каблуків, про грубість шару пудри і фарби на обличчі, про кількість браслет і перстнів на руках і т. д. без кінця. Все це регулюється драконовськими параграфами моди і хто хоч трохи від них відступить, той пропав „у великому світі“, доказавши свою некультурність, своє дикунство.

Але коли ближче придивитися до справи, то переконаємося, що мода зовсім не витвір цивілізації. Навіть навпаки—що нижче піднялося яке небудь плем'я по драбині цивілізації, то суворіше в нього закони моди. Погляньте хоча б на тубільця з центральної Африки або Полінезії. Все його обличчя порізане

у всіх напрямках глибокими шрамами. Гадаєте, що він добув їх у жорстоких боях з іншими племенами або в боротьбі з лютими звірями? Нічого подібного—він сам знівечив собі обличчя, бо цього вимагає мода його племені.

Або татуїровка, поширена майже в усіх народів, що знаходяться на низькому ступні культури, а до недавня вживалася і в Японії, аж доки її не заборонили законом. Це вже не те, що підфарбувати губи або ж покрити обличчя пудрою. Операція здебільшого дуже болюча й може тривати навіть декілька днів. Все обличчя, а іноді й усе тіло (як що цього вимагає мода племені) наколюють спершу гострими колючками або нарізують черепашками і в ці рани втирають спеціальну фарбу, що покриває шкіру химерними везерунками—іноді навіть дуже художніми. Але скільки болю й людських мук треба витерпіти, щоб здобути собі ці подиктовані дикунською модою оздоби.

Дуже оригінальний спосіб татуїровки поширений у тубільців Нової Зеландії: все обличчя і навіть чоло покривається сміливо проведеними лініями, що надають йому як-що не воєнничого, то в усякому разі жахливого вигляду. Серед племен з темним коліром шкіри—особливо серед негрів,—дуже поширена ще одна форма татуїровки: звичайна синя фарба була б на темному тлі шкіри незамітна, а через те запускають під шкіру якусь рідину, що утворює на ній пухирі. З цих пухирів складаються всякі везерунки, що мають далеко не поганий вигляд.

А хіба мало мук треба витерпіти, щоб мати змогу носити масивні перстні в носі та ушах, або щоб пробити собі губу грубим звірячим зубом чи навіть всадити в неї цілу черепашку, важкий камінь або шматок дерева, як це буває серед деяких африканських племен. Ще дивніший погляд на красу мають тубільці Пальмових островів. Вони бо вбивають собі в тіло цілі ряди гострих колючок з пучками білої бавовни, що утворює химерний орнамент по всьому тілі і в гордістю для героя, що не побоявся людських мук, щоб його собі здобути.

Не менш цікаві експерименти переводить „дикун“ і над своїм волоссям. В одних племен годиться скуйовджувати волосся, щоб воно стовбичило на голові копицею сіна, інші знов підстригають або й підголюють всю голову і тільки в деяких місцях залишають трохи волосся, що стирчить химерним, ска-

зати б по нашому, оселедцем, а найчастіше трапляється, що в волосся вплітають все, що тільки попадеться під руки.

Цей звичай особливо поширений серед ріжних африканських племен—у першу чергу в зулусів.

На одному з наших малюнків і красуються два представники цієї моди. Їхні шевелюри мають вигляд щегини велетенського їжака, а розмір їх більший за найбільший капелюх, що його тільки коли небудь носила на своїй голові „модно вдягнена“ європейська дама. Огже й тут дикун побив рекорд, став „вище європейців“.

В деяких племен є звичай носити на голові ще й інші прикраси. Так напр. тубільці Пальмових островів оздоблюють свої голови величезними шапками, плетеними на зразок кошків з трави та кори. Іноді ці оздоби мають навіть дуже художній вигляд—згадати хоч би мальовничі оздоби з пр'я, поширені серед індіанських племен.

До агриб, т. в м'яди дикун наляжить і його зброя—лук, спис, стріла, виплетені з кори щиг та щ. З ними він ніколи не розлучається і воли заміняють йому м'який в Європі стек чи плащю. Вогнепальна зброя до нього ще не дійшла і нею пишуться тільки ближчі до цивілізації племена, як араби, бедуїни.

Живучи здебільшого в гарячому кліматі, дикун не потребують жодного одягу, простіше сказавши—ходять майже зовсім голі. Але це не перешкоджає їм начиняти на себе різні прикраси, що доповнюють татуїровку: напр., цілі ланцюги різних камінців і черепашок, браслети на руках і ногах то-що. Особливо фешенебельним вважається серед цих племен нахинути на себе шкіру тигра, що його так важко перемогти примітивним луком і стрілою. Не ворожі вони й до європейської цивілізації: частенько можна побачити на голому тілі тубільця комірць або обмотки, стягнуті з забитого туриста. Тут уже бачимо дивний процес—мода повертає туди, звідкіля вона прийшла.

Татуїровка обличчя тубільця Нової Зеландії

Тубільці Пальмових островів, оздоблені пучками білої бавовни, вбитої на гострих колючках у тіло

КРІЗЬ СЛОВОЗИ

В колі—Еля хлопцем. Праворуч—
кадри весілля зі сну кравця.
Внизу—Еля з матір'ю.

Нарис Г. Р.

ЕЛЯ ДАРДАНІ працював у палітурні. Він лишив своє затхле містечко, шукаючи долі, що мерещилася йому втілена в його власну палітурню чи будь-яке „певне діло“. Та й як інакше могла вона ввижатися йому, коли батько Брухи, образ якої був тісно зв'язаний з образом долі, кравець Шимен-Еля Шнайдер не раз кавав, що про весілля не може бути й речі, доки Еля не забезпечить і себе, і дружину, і майбутніх дітей.

Ах, Бруха! У кожному листі нагадувала вона про батьків ультиматум. Кожний лист був насичений надією, що швидко, швидко матиме він свою власну палітурню.

...Але що скаже він? Як скаже він їй, що не тільки палітурні він не матиме, а навіть роботи вже не має, бо його хазяїна заарештовано,—різні книжки приносять до майстерні різні люди, і от за книжки, що приніс якийсь студент і арештували хазяїна палітурні Абрама Репетура. Еля ж лишився без заробітку.

Дома на Елю чекало ще одне нещастя: вмер батько, лишивши на нього стару підсліпувату матір та малого Мотла, що далеко більше подобав лазити по чужих садах, ніж сидіти в хедері. Та й як було йому висидіти, коли на дворі високо стояло сонце?

Тяжко було Елі, та молодість і Брухині очі допомагали йому не губити віри в своє прекрасне майбутнє.

Він пристав до Шнайдера за підручного й ретельно брався до вивчення нового ремесла. Що ж? Не повезло на палітурні, так може пощастить у кравецькому ділі. Та Шнайдер мало часу віддавав своєму учневі,—ніколи було йому, і якось вранці його Ціпе сказала:

— У навчителя в Козодоївці аж дві кози.

Навіщо євреєві дві кози, коли в нас нема й пів кози?

Хіба не аргумент? І з того ранку:

— Чому б і нам не мати кози?—постійно турчала настирлива Ціпе.

— Чому б і нам не мати кози?—по-задумав і собі Шнайдер. І пішов по козу до навчителя в Козодоївку.

— Не коза, а мама!—сказала вчителька жінка.

— Не коза, а мама!—сказав Шнайдер своїй жінці повернувшись до дому.

Але на ділі вийшло, що то була й не коза й не мама, а цап. Це Додя, орендяр заїзду, помстився за те, що він натякнув на його прибутки. Та Шнайдер не знав про цю витівку Доді, й коли Ціпе перекрестила його з „канарейчика“ на „душогубця“—він з цапом на мотузці подався до Козодоївки до шахрая-навчителя, що так наглумився над бідним євреєм.

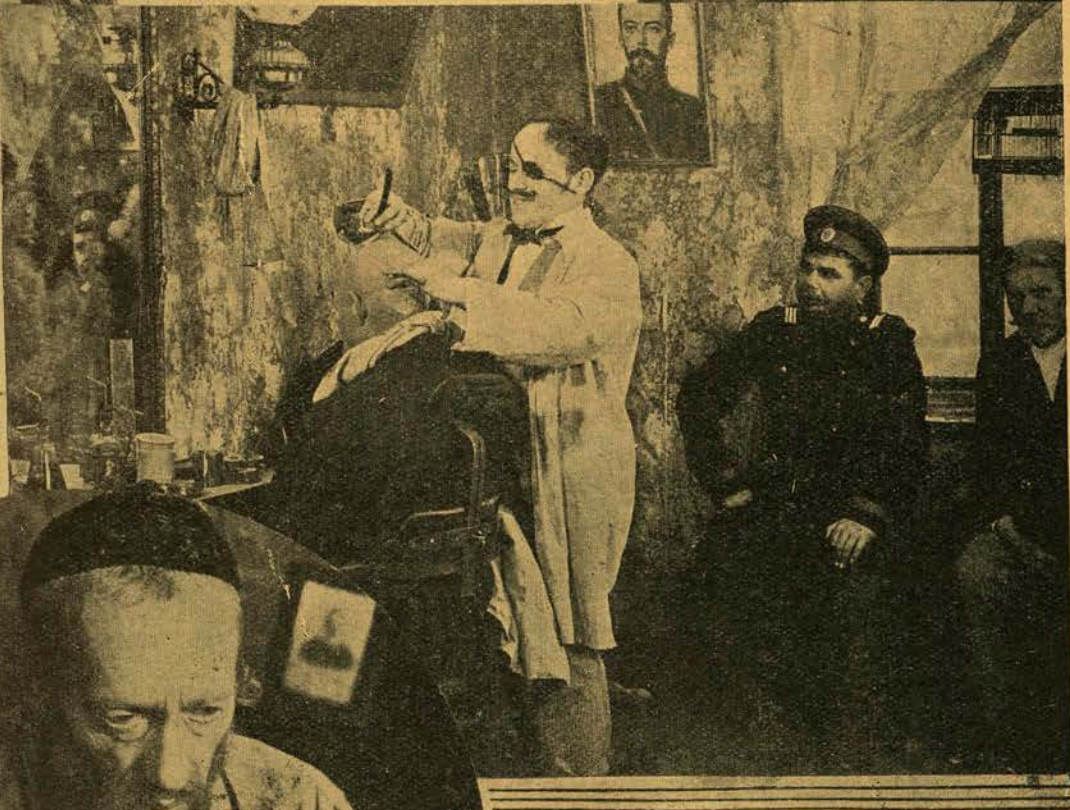
Та в Козодоївці коза була козою, а в Злодіївці знову цапом, і ставилося так тому, що Шнайдер спинявся що-разу

в Додієвому заїзді і той під мішовав тварину.

Тоді старому Шнайдер спало на думку, що це не цап і не коза, а перевертень. Він хотів позбутися причепи й одв'язав козу—цапа.

Еля ж тим часом розпочав нове діло. Але містечковим „дільцям“ не щастило. торгівля було заборонено.

Тоді вони взялися за атрамент.

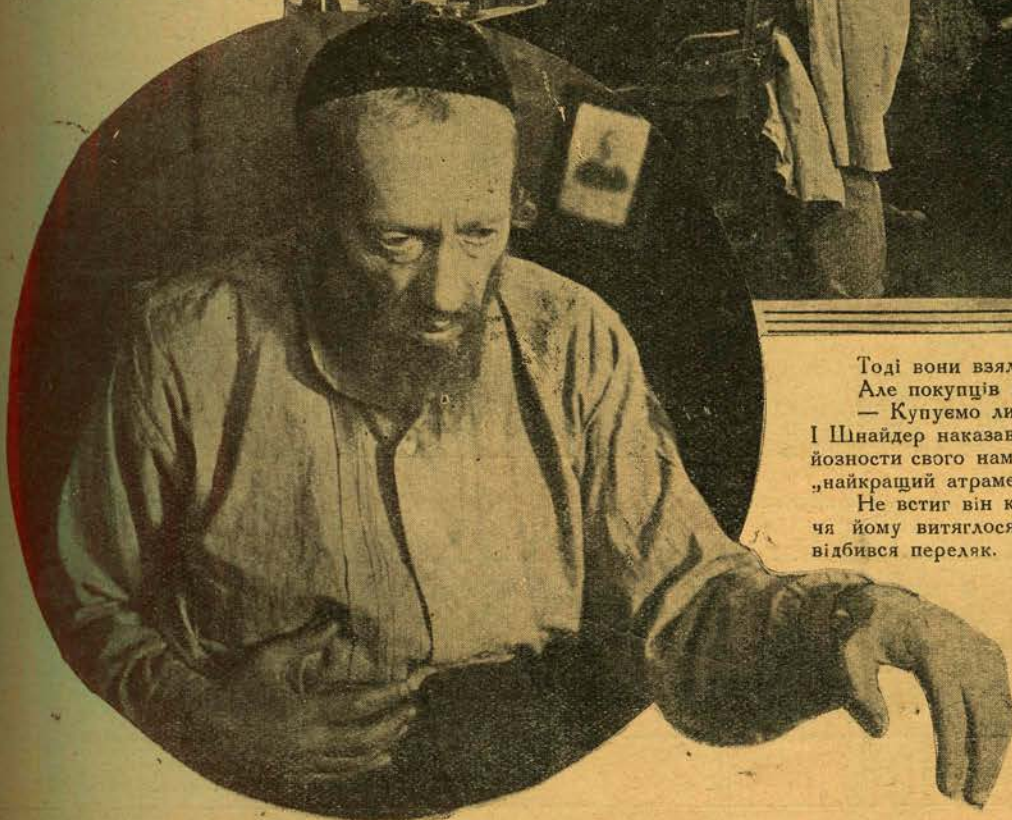
Але покупців не було.

— Купуємо лише з ярликami,—казали крамарі. І Шнайдер наказав забиратися геть, у докоз серйозности свого наміру шматуючи картонну вивіску: „найкращий атрамент гуртом“.

Не встиг він кинути останніх клаптів, як обличчя йому витяглося, зблідло і в очах поширених відбився переляк.

Перед ним стояв урядник з якимсь папірцем, з якого вчитав:

... За смуту в народі, що її викликало незаконне обертання кози на цапа кравець Шимен-Еля-Шнайдер підлягає виселенню в 24 години...

СПОРТ-МАЙДАН РОБІТНИКІВ ОСВІТИ

Нарис. О. Штейнгольд

Жваво й весело сьогодні на майдані „Робос“. Сотні глядачів оточили обмежені шматки зеленої ковдри майдану. На терасі, обтягненій білою тканиною тихо.

Тут—шаховий турнір. За двома довгими столами шіснають шахістів на чолі з тов. Янушпольським напружено вдивляються в шахові дошки.

Відраховуючи секунди стоїть з годинником у руках рефері, і раз-у-раз чути його голос.

— Раз... два... хід!

Поруч з шахістами, бібліотечка фізкультурної літератури, а біля входу на терасу—нашвидку зроблений „буфет“.

— Мені б квасочку, та холоднішого, —влітає засмаганий фізкультурник. Та швидче, швидче...

— Щасливі фізкультурники,—заздро поглядає на хлопців якась товста як паровик громадянка, втираючи хусточкою мокре обличчя,—голі їм не так жарко...

— А ви б теж стали фізкультурницею,—ввічливо звертається до неї її сусіда.—Он гляньте, як дівчата. Руки, ноги голі. Громадянка уважно оглядає фізкультурниць, потім розгублено

Гра в волейбол

оглядає себе і чомусь ображено поглядає на сусіду... А на майдані безперервно злітають у повітря великі м'ячі футболу, гандболу, волейболу і маленькі біленькі м'ячики теніса. Десь з боку постріли тирової дрібно-калібровки...

З найбільшою увагою приглядаються глядачі до тенісу—це новина. До цього часу на спортивних майданах цього спорту майже не було.

— Да, товариші; пояснює якийсь фізкультурник,—це гра надзвичайно корисна. Швидкі різноманітні рухи гартують м'язи розвивають спритність. Крім того, в цій грі, так мовити „навантаженість організму“ не переходить шкідливої межі.

Біля 6-ти год. вечора центром уваги став футбольний майдан. Трохи стомлені фізкультурники кинулись під душі. На деревах примостились, як пташки бесплатні глядачі—підлітки.

Грають: команда київського „Робосу“ з харківською. Київляне вперто боролися з харківчанами. М'яч літав од ворот до ворот і кінець кінцем матч закінчився в нічию 1:1.

Момент напружений

В черговому № 27 „ВСЕСВІТА“ читайте:

Радянський чай—стаття проф. А. Макарова

В госгях у звірів—нарис. П. Кельвера

Всеукраїнська Архітектурна виставка—стаття Л. Ка—ської

Чарлі Чаплін—стаття В. Ів—на

В № 27 понад 60 ілюстрацій

Для зміцнення зв'язку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1-го серпня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на однім боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минувшину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислани після 1 серпня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ

ЩОТИЖНЕВИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ

„ВСЕСВІТ“

НА ДРУГЕ
ПІВРІЧЧЯ 1927 р.

ПЕРЕДПЛАТА:

на півроку—3 крб. 60 к.
на 1 міс. (4 №№)—60 к.

Для передплатників газ. „ВІСТИ“:

на півроку . . . 3 крб.
на 1 міс. (4 №№)—50 к.

Ціна окремого
номера 15 к.

Адреса контори й редакції

Харків, в. К. Лібкнехта № 11.

Телефон редакції—34-76.

НЕСМЫВАЕМАЯ ЖИДКАЯ КРАСКА
для БРОВЕЙ, РЕСНИЦ,
::: ВОЛОС и УСОВ :::
ХНА-БАСМОЛЬ

провизора М. ЛИПЕЦ.

Моментально окрашивает в любой цвет, ничем не отличающийся от натурального. Не пачкает лица и платья. Безвредна. Разрешена Мосздравотделом. Способ применения прост. Высылается почтой наложен. плат. При выписке нескольких флаконов за пересылку не платят. Цена кер. на год—2 р. 50 к. полугод.—1 р. 50 к. Краска для волос—3 р.

ВНИМАНИЕ требуют компактную пудру всех цветов пуш-брюнет, рашель № 1 и № 2, загар № 1 № 2, натурель розовая и белая

Цена коробки 1 руб. Москва, 34, Гагаринский пер. д. № 29, кв. 36/11. Провизор М. ЛИПЕЦ.

АМЕРИКАНСКАЯ
ПРОМЫШЛЕННАЯ
КОНЦЕССИЯ

А. Ю. ГАММЕР

Москва

НАСТОЯЩИМ ИЗВЕЩАЕТ,

ЧТО ЕЮ ВЫПУЩЕНЫ КАРАНДАШИ черные, химич. и цветные не уступающие по своему качеству лучшим заграничным карандашам

Карандаши изготовляются из заграничи. сырья лучшими загр. специалистами

ОБРАТИТЕ ВНИМАНИЕ НА НАШИ МАРКИ:

№ 2255 „АТЛАС“ химическ. копировальн.
№ 1520 „ЭСПЕРАНТО“ „ „
№ 1000 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 880 „КОПНИНГ“ „ „
№ 4044 „САТУРН“ „ „
№ 600 „ДЕССИН“ черные „ „
№ 200 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 900 Каранд. цвет. 1/2 красн. и 1/2 синий
№ 751-752 „DIAMANT“ „ химическ.

НАШИ КАРАНДАШИ
ПРОДАЮТСЯ
ВЕЗДЕ

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ

КРІЗЬ СЛЬОЗИ

за оповіданням ШОЛОМ-АЛЕЙХЕМА

Сценарій—ГРІЧЕРА та
СКВІРСЬКОГО

Режисер — ГРІЧЕР

Оператор—ФАРКАШ

В головних ролях арт.—ЛАН-
СЬКИЙ, КАНТОР, ЗІЛЬБЕР-
МАН, ГАРІЧЕВА, КАВЕБЕРГ